

Bemutatjuk a Belkereskedelmi Kutatóintézet szakkönyvtárát

Látóköri

Bevezető helyett egy levélből idézünk: „. . . tájékoztatom, hogy a könyvtárak tudományos minősítésének során a Belkereskedelmi Kutatóintézet könyvtára tudományos könyvtári (III. oszt.) besorolást nyert. . . A könyvtár aktív, ambiciózus, az ágazat tájékoztatási rendszerében fontos feladatokat ellátó intézmény, bizunk abban, hogy . . . feladataihoz mérten a működési körülményeinek fokozatos javítására is sor kerül (beszerzési keret és létszám emelése). Ez a fejlesztés annál inkább indokolt, mert feltétele a könyvtár az intézet falain túlnyúló eredményes hálózati központi, módszertani irányító tevékenységének. . .” — A levél címzettje *Lauthán Ferenc* belkereskedelmi miniszterhelyettes, aláírója pedig *Korcsog András* művelődési minisztériumi államtitkár volt; másolatát becses *könyvtártörténeti dokumentumként* őrzik a BKI szakkönyvtárában, a benne foglaltak viszont — miként e néhány kiragadott mondat is tanúsítja — a kívülálló számára is tömören összefoglalják, mi állt az illetékesek megtisztelő döntésének hátterében, ám azt is: segítséget kell kapnia a könyvtárnak ahhoz, hogy immár magasabb szintű és megnövekedett feladatainak az eddigi színvonalon legyen képes megfelelni.

A Belkereskedelmi Kutatóintézet 1980-ban kiadott *évkönyvének* előszavában *dr. Berényi József* igazgató visszatekintett a fennállásának 20. évét akkor betöltő intézmény addigi tevékenységére, és számba vette elért eredményeit. Utalt arra, hogy az intézetet két évtizede a népgazdaság korszerűsítésének igénye hívta életre azzal a feladattal, hogy „mint a belkereskedelem egyetlen közgazdasági jellegű kutatóintézete, az ágazati szintű kérdéseket vizsgálja”. Nincs módunk arra, hogy az úgynevezett kutatási főirányok (fogyasztási és keresleti tendenciák, a kereskedelem fejlesztésének hosszú távú koncepciója, a vállalatok és szövetkezetek

szervezetének és tevékenységének ésszerűsítése) keretében megfogalmazott kutatási témaköröket felsoroljuk, csak néhányat említünk közülük. Nem szakmabeli olvasó számára is érdekesnek s főleg közérdekűnek tűnik például *a jövedelem, a fogyasztás és az áruforgalom összefüggéseinek elemzése, ugyanígy a munkakerővel való ésszerűbb gazdálkodás lehetőségeinek kutatása*, s legalább ennyire érdeklődésre tarthatnak számot az egyik legdinamikusabban fejlődő, „valutatermelő” kereskedelmi-vendéglátói tevékenység, az *idegenforgalom* fejlesztésével kapcsolatos vizsgálatok.

Számunkra a legérdekesebb olvasmány mindazonáltal az a jegyzék volt, amely *Bibliográfiák és egyéb kiadványok* címmel mintegy lezárta az évkönyvet, hiszen ez a BKI szakkönyvtárának „névjegye”, vagyis az intézeti kutatómunkához kapcsolódó könyvtári tevékenység látható jele.

Ötből négy a pincében. . .

Nehéz hivatalos nevén „illetni” a könyvtár egyetlen funkcionális rendeltetésű helyiségét. Mert vajon tisztelhető-e *olvasóteremnek* vagy szerényebben akár olvasószobának is az a mindössze 25 négyzetméter alapterületű helyiség, ahol egyszerre csupán tíz olvasót lehet asztalok mellé ültetni, miközben itt zajlik a kölcsönzés is. Percenként nyílik-csukódik az ajtó, hiszen nemcsak a hatvan dolgozót (fele részben tudományos kutatót) foglalkoztató intézet munkatársai keresik fel a könyvtárt. Gyakori látogatói a minisztériumi munkatársak, fővárosi és vidéki szakemberek, diákok, magánszemélyek is. . . Mindez nagyon jó dolog, de ekkora helyen! Ráadásul a falak mentén körben elhelyezett állványok tovább csökken-tik a mozgás- és légteret; polcaikon tartják a

legfrissebb, kölcsönözhető közgazdasági könyveket, a magyar folyóiratok bekötött évfolyamait, valamint a társintézmények nem publikált kiadványait (ez utóbbiak különösen népszerűek a könyvtár használói körében, mivel kizárólag itt, a BKI szakkönyvtárában juthatnak hozzájuk).

Az érem másik oldala: ebből az olvasóteremből hiányoznak — pedig ott volna a helyük! — a nem kölcsönözhető kiadványok, továbbá a *kurrens külföldi folyóiratok* s nem utolsósorban az alapvető *kézikönyvek*. Kell-e mondanunk, hogy kizárólag azért, mert nincs hely számukra?!

Még szerencse, hogy a felsoroltak, továbbá az úgynevezett *fordítás-tömörítvények* (12 ezer egységet őriznek belőlük), valamint a *KGST-országok statisztikai évkönyvei*, illetve az *útkönyvek a szomszédos feldolgozószobában* (alapterülete 14 négyzetméter) s a mellette kialakított ugyancsak szűkös, mindössze 12 négyzetméternyi *tápraktárban* található (a könyvtár helyiségeiben együttesen az állomány mintegy 20 százalékát tárolják). A könyvtárosoknak tehát nem kell messzire menniük, ha az olvasóterem valamelyik használója a felsoroltakból kér valamit.

Más a helyzet, ha az olvasó olyan dokumentumra vágyik, amely az állomány „fennmaradó” 80 százalékához tartozik. Nos, ebben az esetben várnia kell valamicskét. Ezalatt a könyvtárosok egyike felkerekedik, s a könyvtárnak ilyen szűkös öthözt nyújtó második emeletről leszáll az épület alsó régióiba — a pincébe. Mivelhogy ott rejtőzik az *állomány négyötödét* magában foglaló, 100 négyzetméter alapterületű *nagyraktár*. Arra a kérdésünkre, hogy vajon egy-egy munkanapon hányszor kerül sor ilyen alászállásra, a könyvtárosok nem tudtak válaszolni. Nem számolják. Az örvendetesen élénk s egyre növekvő forgalomból arra kell következtetnünk, hogy naponta többször, sőt sokszor. Szerencsére van lift. Persze nem könyvtári teherlift, csak személyszállító. Őlben, táskában, dobozban cipelik fel a kért dokumentumokat? Ezt elfelejtettük megkérdezni.

Az elmondottakból nyilvánvaló, hogy a könyvtár elhelyezése *nincs megoldva*. Egyetértenek ezzel a fenntartók is, s hogy e tekintetben mire lehet a közeli jövőben számítani, arról még szólunk.

A *gyűjtőköri szabályzat* kimondja, hogy a könyvtár *fő gyűjtőkörébe* téma szerint a belkereskedelem általános kérdései, illetve a kiske-

reskedelem, a nagykereskedelem, a vendéglátás és az idegenforgalom speciális kérdései tartoznak; az ezekkel foglalkozó *hazai szakirodalmat teljességre törekvően* gyűjti tehát a könyvtár, *a szocialista országokét pedig válogatva*. A mellékgyűjtőkör — ugyancsak *válogatva* — az *egyéb népgazdasági ágak*, továbbá a *közgazdaságtudomány, a pszichológia, a szociológia* belkereskedelmi vonatkozásokat is érintő kiadványait öleli fel.

Az igényekhez igazodva

A szabályzat a gyűjtőkört a kiadványok *fajtai* (könyvek, szakfolyóiratok, hivatalos lapok, kutatási jelentések, tanulmányok, tanulmányúti beszámolók, valamint vállalati szakirodalom), *megjelenési formája* (eredeti kiadvány, másolat, fordítás), végül a lehetséges *használók felkészültsége* (felső-, illetve középfokú szakirodalom) szerint is meghatározza. Végül gyűjti a könyvtár a marxizmus—leninizmus klasszikusainak műveit és a politikai témájú hazai kiadványokat.

Az állomány 1982 végén mintegy 39 ezer dokumentumot számlált, ebből 20 ezer kötet volt a *könyv*, csaknem 15 ezer a *kézirat*, illetve *gépírat* (fordítás-tömörítvények, *úti beszámolók*, a BKI-ben készült *tanulmányok* egy-egy példánya, *jegyzőkönyvek* a *KGST-országok belkereskedelmi minisztereinek tanácskozásairól*, valamint *egyéb kutatási anyagok*), továbbá mintegy 5 ezer kötet bekötött *folyóirat-évfolyam*.

Jelenleg a könyvtárba 70-féle folyóirat jár, ezek fele-fele arányban a szocialista, illetve a tőkés országokból érkeznek. Néhány cím a szakmában ismertebbek közül: *Der Handel* (NDK), *Szovjetszkaja Torgovlja* (Szovjetunió), *Absatzwirtschaft*, *Hotel Restaurant*, *Selbstbedienung* (NSZK), *Supermarket* (Svédország). A magyarok közül feltétlenül említést érdemel a kutatóintézet *Kereskedelmi Szemle* című tudományos folyóirata, melynek első száma 1960-ban jelent meg, s amely a közelmúltban készült egyik BKI-dokumentum szerint „az elméleti és gyakorlati szakemberek közgazdasági, vezetélméleti, áruforgalmi és szervezési cikkeinek ad nyilvánosságot, valamint minisztériumi és vállalati információkat, hazai és külföldi statisztikai adatokat közöl”. Időszakonként napvilágot látó *repertóriumáról*, mivel azt a könyvtár készíti, még szó lesz.

A könyvtárosok megítélése szerint — s ezt

a használók véleménye hitelesíti — az állomány tartalmi összetételében jól szolgálja rendeltetését, a gyarapítás a gyűjtőkori szabályzatban megfogalmazott igényekhez igazodik mind a könyvek, mind a folyóiratok, mind az egyéb dokumentumok tekintetében. A példányszámok azonban nem elegendőek ahhoz, hogy a könyvtár minden esetben eleget tessen hálózati központi, illetve országos szakkönyvtári funkciójából eredő feladatainak.

A gyarapítás forrásai között elsők az állománygyarapítási *keretösszeget* kell említenünk, ez 1982-ben megközelítette a 170 ezer forintot, amiből folyóirat-előfizetésre 120 ezer, könyvbeszerzésre pedig 50 ezer forintot költöttek. Az intézet saját *kiadványai, dokumentumai* mellett, amelyek természetesen szintén gyarapítják az állományt, számos könyvhöz *ajándékozás* útján jut hozzá a könyvtár. A BKI szakkönyvtárának munkatársa ugyanis az Országos Széchényi Könyvtárba kötelezpéldányként beérkező, *könyvtári forgalomba nem kerülő* kiadványokból kiválogathatja a saját gyűjtőkörébe tartozókat. Ily módon évente mintegy 1500 kiadvánnyal gazdagodik a könyvtár. (E könyvekből jut a belkereskedelmi könyvtárhálózathoz tartozó könyvtáraknak is.) Említést érdemel végül az állomány *cseré* útján történő gyarapodása is. Az ágazat többi kutatóhelyével — *Belkereskedelmi Továbbképző Intézet, Kereskedelmi Szervezési Intézet* stb. — kialakult cserekapcsolat évente mintegy 2—300 dokumentummal növeli az állományt.

Katalógusok — bibliográfiák

A kölcsönözhető, illetve helyben olvasható dokumentumokról az érdeklődő az olvasóteremben elhelyezett, *sok szempontú keresésre alkalmas katalógusokból* tájékozódhat. A könyvekről, a tanulmányokról és az egyéb szakkiadványokról *szerzői betűrendes, cím szerinti betűrendes* (nemcsak a cím első, hanem valamennyi releváns szavának betűrendi helyén megtalálható a dokumentum katalóguscédulája), továbbá *sorozati, kiadói* (gyakori olvasói igény: keresik például az Országos Vezetőképző Központ stb. kiadványait), *földrajzi* (mi található meg a könyvtárban például Anglia kereskedelméről?), *nyelvi* (milyen nyelven íródott a keresett mű?) katalógus tájékoztat.

A könyvtárnak *tárgyszó-katalógusa* is van. Ez a könyvtárosok szerint jobban megfelel a szakemberek igényeinek, mint a hagyományos

ETO-rendszerű szakkatalógus. Nagy előnye ugyanis, hogy képes rugalmasan alkalmazkodni a viharos sebességgel változó valósághoz. A kereskedelemben naponta keletkeznek új fogalmak, ezeket a mind bonyolultabbá váló ETO-jelzetek helyett könnyebb egyszerű tárgyszóval kifejezni.

A folyóiratok címéről *betűrendes*, a folyóiratcikkek tartalmáról pedig ugyancsak *tárgyszó-katalógus* tájékoztatja az érdeklődőt. Ez utóbbiban tárják fel a már említett *fordítástömörítvények* (idegen nyelvű cikkekről készített *referátumok*) és természetesen a magyar folyóiratcikkek tartalmát is.

A könyvtár *tájékoztató kiadványaival* is igyekszik elébe menni a kutatói igényeknek, illetve ezeket ébren tartani.

Kéthetenként jelenik meg az úgynevezett *Gyorstájékoztató*, amely a könyvtárba érkező legújabb kereskedelmi, vendéglátó és idegenforgalmi témájú könyvekről és a legfrissebb folyóiratokról, valamint néhány figyelmet érdemlő cikkről ad hírt. Felsorolja ezenkívül a minisztériumtól és néhány főhatóságtól ez idő alatt az intézet titkárságára érkezett hivatalos dokumentumokat is. Sokszorosítással készül, 60 példányban, s az intézet osztályai, valamint a minisztériumi főosztályok kapják meg.

Az *Új szakirodalom a BKI szakkönyvtárban* címmel megjelenő kiadvány kéthavonként, tárgykörök szerint csoportosítva tájékoztat a könyvtárba érkező könyvekről és könyv jellegű dokumentumokról. (A múlt évi 6., utolsó szám 105 tételt sorolt fel.) Ezt a kiadványt ugyanazok kapják, akik a Gyorstájékoztatót, erre és a továbbiakban ismertetendő kiadványokra *előfizetést* is elfogadnak.

A kötelező szerénység valószínűleg hallgatást parancsol, ha megkérdezzük egy könyvtárostól, mire a legbüszkébb munkájából. Ám arra már rendszerint van válasz: mi a *legkedvesebb* közülük, mi áll hozzá a legközelebb. . . Így volt ez a BKI könyvtárban is. A könyvtárosok egy emberként az általuk szerkesztett *szakbibliográfiákra* szavaztak.

A BKI információs tevékenységét a közelmúltban tárgyaló *belkereskedelmi miniszteri értekezletre* készült intézeti előterjesztés szűkszavúan csak ennyit mond e bibliográfiákról: „1970 óta évente, sorozatban jelennek meg. Válogatva tartalmazzák a belkereskedelem, az idegenforgalom és a vendéglátás magyar nyelvű szakirodalmát.”

Kézbe vettük találomra az *Idegenforgalmi szakbibliográfia* 1981-es kötetét. Az előszóból

megtudtuk, hogy az első összeállítás 1964-ben jelent meg, ez a tizenkettedik. Szerkesztője nem csupán az 1981-ben megjelent hazai magyar nyelvű *könyvekről* kívánt — válogatva — áttekintést nyújtani, hanem regisztrálta több mint háromszáz *szakfolyóirat* idegenforgalmi témájú cikkeit is, ezenfelül felsorolta az év folyamán megjelent *tankönyveket, térképeket, a minisztériumok, intézetek, vállalatok által kiadott tanulmányokat, jelentéseket, továbbá a konferenciák és a kongresszusok anyagait* is.

Az egyes tételeket *témák*, illetve a kiadványok *jellege* szerint csoportosítva sorolja fel a bibliográfia (például: az idegenforgalom története, gazdaságtana, piackutatás, marketing, kereslet, kínálat, szervezetek, vállalatok stb., továbbá adattárak, statisztikák, jogszabályok, *bibliográfiák, térképek*).

A bibliográfia 1144 tételt tartalmaz. *Gazdag mutatórendszer: betűrendes tárgymutató, ezenkívül szerzői névmutató, földrajzi mutató* (Magyarország — külföld bontásban), továbbá a *forrásként használt folyóiratok jegyzéke, lelőhely- és rövidítésjegyzék* segíti a bibliográfia használatát a könnyebb eligazodásban. Végül megtalálható a kiadványban a BKI kiadásában 1960 és 1981 között megjelent szakbibliográfiák felsorolása is.

Lényegében azonos szerkezeti felépítésű *A magyar belkereskedelem válogatott szakbibliográfiája*, valamint a könyvtár harmadik ilyen jellegű kiadványa, *A vendéglátás szakbibliográfiája* is. (Jelenlegi, szakmailag kielélt szerkesztét mindhárom kiadvány 1978-ban nyerte el.) Az előbbinek van előzménye az ötvenes és hatvanas évekből, évente rendszeresen azonban ez is csak 1970 óta jelenik meg; az 1981-es kötet 1055 tételt sorol fel. A vendéglátás szakbibliográfiájának 1981-es kötete e témakörből a nyolcadik összeállítás, 416 tétel leírását találjuk meg benne.

E bibliográfiák mindegyike *része a nemzeti szakbibliográfiák rendszerének*. Feltárják egy-egy fontos népgazdasági terület hazai irodalmának döntő hányadát. Nem véletlen tehát, hogy az Országos Széchényi Könyvtár e kiadványokat elküldi az UNESCO-nak, a Belkereskedelmi Kutatóintézet pedig eljuttatja őket a KGST-országok illetékes információs központjainak. A könyvtár szeretné még teljesebbé tágítani a bibliográfiákban feldolgozott szakirodalom körét. Ehhez a törekvéséhez nagy segítséget nyújthatna a Széchényi Könyvtár kötelesepéldány-elosztója azzal, hogy

átadja a könyvtárnak azokat a folyóiratokat is, amelyek másként nem jutnak el hozzá.

Jeleztük már, hogy a könyvtárosok állítják össze a kutatóintézet szakfolyóiratának, a *Belkereskedelmi Szemlének* időszakos *repertóriumát* is. A havonta megjelenő folyóirat egyidős az intézettel, első száma 1960-ban jelent meg, 1982-ben *összesített tartalommutató* készült első 12 évfolyamáról. A következő, egyben a legfrissebb az 1972 és 1981 között eltelt tíz évben megjelent lapszámok 1300 cikkét sorolja fel 27 témakörbe rendezve. Ebből sem hiányzik a cikkek tartalmi feltárásán alapuló *tárgymutató*.

Az eddigiekben ismertett rendszeres kiadványszerkesztő tevékenységen felül (aminek gyaníthatóan nem kevés szerepe volt a tudományos könyvtári rang elnyerésében) a könyvtár esetenként a gyűjtőkörébe tartozó szakterületen *irodalomkutatást* is vállal. Az elmúlt évben például elkészítette *A magyar belkereskedelem története 1945—1980 között* című 600 tételes irodalomjegyzéket.

Témafigyelést is vállal a könyvtár. A Belkereskedelmi Minisztérium 1982-ben megvizsgálta a hazai vendéglátás *szórakoztató tevékenységét*, ebből az alkalomból a könyvtár összeállította az érdekeltek számára a témával foglalkozó hazai és külföldi cikkek jegyzékét.

Végül említsük meg, hogy a könyvtár bármely dokumentumáról két-három nap alatt elkészülő másolat kérhető, oldalanként 6 forintért.

Teljesítés a lehetőségek felett

A Belkereskedelmi Kutatóintézet szakkönyvtára — olvassuk a már többször idézett szervezeti szabályzatban — „az intézet információs osztályának szervezeti keretében működő önálló egység . . . korlátozottan nyilvános szakkönyvtárként működik.” A megszorító fogalmazás ellenére bárki felkeresheti az V. kerületben, a Vigadó u. 6. sz. alatt működő könyvtárt hétfőtől péntekig délelőtt 8-tól 12, hétfőn, szerdán és csütörtökön délután pedig 14 és 16 óra között. A heti nyitvatartási idő tehát nem túlságosan bőséges, 26 óra, látogatásunk alkalmával azonban meggyőződhattünk arról, hogy a más időpontban betévedő látogatót nem küldik el. A könyvtár használata díjtalan. Az intézet kutatói mellett szép számmal látogatják a rokonintézmények fővárosi és vi-

déki munkatársai, kereskedelmi pályára készülő diákok, valamint az őket oktató egyetemi és főiskolai tanárok, továbbá újságírók, tévések és érdeklődő magánszemélyek is. A könyvtárosok gyakran és szívesen bábáskodnak szakdolgozatók és disszertációk elkészítésénél. („Édes” emlék számukra: egy cukrászból lett közgazdász, aki mivel tanulmányi éve alatt sok segítséget kapott a könyvtártól, a diploma kézhez vétele után maga sütötte tortával állított be a könyvtárba, s mondott köszönetet a könyvtárosoknak.) A diákok egyébként nem maguktól fedezik fel, hogy e könyvtárban kitűnő, nagyrészt máshol fel sem lelhető szakirodalom és hozzá segítőkész könyvtárosok várják őket. A könyvtár gyarapodási jegyzékét rendszeresen elküldik ugyanis a közgazdasági egyetemnek és az érdekelt főiskolának, ahol ezek alapján a tanuláshoz ajánlott irodalomjegyzékek külön felsorolják a csupán a BKI szakkönyvtárában található irodalmat.

Az utolsó három év — 1980, 1981 és 1982 — *olvasóforgalmi* adatai tanúsítják, hogy növekvőben van a könyvtár és szolgáltatásainak népszerűsége a lehetséges használók körében. A *beiratkozások* száma például évi átlagban 8—9 százalékkal nőtt: míg az első évben 1786, a másodikban 1932, 1982-ben már 2107 volt, a *látogatók* számának alakulása pedig évi 16—19 százalékos növekedést mutat (3243, 3764, 4887). Szerény mértékben ugyan, de több dokumentumot is *kölcsönöztek* 1982-ben (11 555) mint 1980-ban (10 981); a leglátványosabban a *helyben használt* dokumentumok száma nőtt meg: a növekedés *üteme* 18—23 százalék. Hátha még igazi olvasóterem fogadná a látogatót. . . S mindez az országosan *hanyatló irányzatot mutató olvasási kedv éveiben!*

Előbb utaltunk már arra, hogy a BKI könyvtára a belkereskedelmi szakkönyvtárak *hálózati központjának* feladatait is ellátja. Az ugyancsak belkereskedelmi intézményekben működő *7 tagkönyvtár* — valamennyiben szakképzett, *főfoglalkozású* könyvtáros tevékenykedik — együttes állománya mintegy *100 ezer könyvtári egység*. A hálózati központ a felesleges párhuzamosságok kiküszöbölése érdekében összehangolja a tagkönyvtárak *külföldi folyóirat-rendeléseit* és megszervezi a könyvtárosok *továbbképzését* is. A módszertani segítségnyújtás során általában kéthavonként megbeszélést tart egy-egy könyvtárban az időszzerű tennivalókról, illetve foglalkozik a helyi gondokkal. Jelenleg az a fő törekvése, hogy a tagkönyvtárakban egységes gyakorlat alakul-

jon ki az új bibliográfiai leírási szabvány alkalmazásában.

A hálózati kapcsolatok *magasabb színvonalra* emelését célozza az ágazati lelőhelyjegyzék összeállítása, a közös másoló—sokszorosító kapacitás megerősítésének terve, az egymás közötti kiadványcserre stb.

Az információs osztály és a szervezeti keretében működő könyvtár vezetője *dr. Hajdú Endre*. Megítélése szerint a belkereskedelem szakemberei nem élnek eléggé a könyvtár nyújtotta informálódási lehetőségekkel. Baj van a fogadókészséggel — mondja. S hogy ez megváltozzék, ahhoz nem elég javítani az információs szolgáltatások *propagandáját* (a közelmúltban tájékoztató és könyvtárhasználati útmutató készült a kutatóintézet szakkönyvtáráról). A további előrehaladás alapfeltétele: meg kell oldani a könyvtár megfelelő elhelyezését, hiszen jelenleg a *norma szerinti alapterületnek mintegy a felén szorong*. Amennyiben nagyobb olvasóterem és külön kutatószoba állna a látogatók rendelkezésére, *megkétszereződne a használók száma*.

A könyvtárban három felsőfokú szakképesítéssel rendelkező könyvtáros dolgozik, mellettük egy ugyancsak szakképzett részfoglalkozású munkatárs tevékenykedik. Vajon ők miként látják a fejlődés személyi és tárgyi feltételeit? Bár erősségük a feltáró munka (ezt mi mondjuk!), a dokumentumok tartalmi feltárásának további finomításához elkelne egy *közgazdász* munkatárs, továbbá — mindenekelőtt a raktári tevékenység ellátására — egy *technikai segéderő*. Szeretnének kapni egy katalóguscédulasokszorosító gépet, és várják egy másolóberendezés megvásárlásának engedélyezését is.

*

Mi a véleménye minderről a fenntartónak?

Dr. Berényi József igazgató szerint a *könyvtár többet teljesít, mint amennyi jelenlegi körülményei, lehetőségei mellett elvárható tőle*. Amint az épületben a kiszemelt helyiséget felszabadul, költözhetnek. A könyvtárosgárda szakmai megerősítésével kapcsolatban kijelentette: belső átszervezéssel meg fogják oldani, hogy a könyvtár egyik munkatársa közgazdász képesítéssel rendelkezzen. Technikai segéderőre viszont nem lesz szükség, ha megszűnik a könyvtár szétaprózottsága.

Ezek tehát a Belkereskedelmi Kutatóintézet szakkönyvtárának kilátásai 1983 közepén.

Simay Norbert